

JUD MEYRIN

LOWDENI
BOSZORKÁNYHAJSZA
— FELFÖLÖI REJTÉLYEK 1. —

JUD MEYRIN

LOWDENI
BOSZORKÁNYHAJSZA
— FELFÖLDI REJTÉLYEK 1. —

Jud Meyrin: Felföldi rejtélyek I. – Lowdeni boszorkányhajsza

©Megyeri Judit, 2022

Szerkesztés/korrektúra: Tira Nael

Borító és grafika: Coverist Studio – Bakos Fanni, Faniszló Ádám

A szerző fotóját készítette: Monika Schlosser by mspixart

Tördelés: Tira Nael

Szerző facebook oldala:

<https://www.facebook.com/megyerijudit/>

Kiadja: Fairbooks Kiadó és Írói Műhely, 2022

www.fairbookskiado.hu

Felelős kiadó: Turai Angéla

Fót, 2022

Készült a Pannónia Nyomda Kft.-ben

Felelős vezető: Cseh Tibor

ISBN 978-615-8206-90-7

Második, javított kiadás

Minden jog fenntartva! A mű egyetlen része sem másolható, sokszorosítható, vagy használható fel a szerző és a kiadó előzetes írásbeli engedélye nélkül.

*A Pizskés lányoknak
Köszönöm, hogy veletek mindenem lehet nevetni!
Még saját magunkon is.*

Köszönetnyilvánítás

Lottie karaktere még 2018-ban született meg, eredetileg csupán egy novella erejéig. Ám nagyon megszerettem, és elkezdtem továbbgondolni a történetét. Az, hogy végül valóban könyv, sőt sorozat lett egy szereplőből és egy ötletből, rengeteg embernek köszönhető. Elsősorban a férjemnek, aki Skóciába vitt nászútra, és végleg megszerettette velem ezt a csodaszép országot. Köszönöm a családomnak, az összes barátomnak és ismerősömnek, akik az elmúlt majdnem két évben támogattak és biztattak. Nagyon hálás vagyok nektek! Köszönöm csodás szerkesztőmnek, Tirának, hogy olyan lelkiismeretes munkát végzett a kézirattal, és mellette még a hisztijeimet is elviselte.

Köszönöm nektek, kedves olvasók, hogy megvettétek, olvastátok és szerettétek a regény első kiadását. Főleg ennek köszönhető, hogy a második kiadás megjelenhetett egy új, igazán krimis köntösben.

Lottie kilépett a Black Catból, és nekidőlt az ajtófélfának. A feje furán könnyűnek tűnt, a lába ingatagnak. Nem kellett volna meginnia azt az utolsó pohár whiskyt, de hát egy bulin illik kirúgni a hámból, nem igaz? Még akkor is, ha rohadtul nincs kedve hozzá. Eljönni se volt, de előbb ugrana le az edinburghi vár tetejéről, mint hogy ezt beismerje a munkatársai előtt.

Mélyet szippantott a friss, éjszakai levegőből, és ellökte magát a faltól. Ám mielőtt a kocsmá teraszáról a járdára léphetett volna, egy rekedtes hang megállította:

– Nocsak, Lottie Kelsey! Hová, hová?

Lottie visszafordult a pub felé, közben a világ is megpördült körülötte. Belekapaszkodott a legközelebbi pad háttámlájába, és a félhomályból előlépő pasasra pillantott. Tristan Hunter... Már csak ez hiányzott! A néhány héttel ezelőtti összetűzésük óta látni se bírta. Pont egy olyan ügyről készült cikket írni, amiben Hunter nyomozott, és ezt a férfi nem vette jó néven. Nagyon-nagyon nem. Lottie pedig azt nem, hogy Hunter direkt kicseszett vele. Végül a cikk ugrott, Lottie pedig azóta jobbnak látta, ha messzire elkerüli a férfit.

Pislogott párat, hátha ettől Hunter köddé válik, de persze nem volt ekkora szerencséje. Amikor kinyitotta a szemét, a férfi ugyanott állt, mint az előbb. A szájából kifújtt füst összekeveredett a leheletével, az utcai lámpa fényében jegeskék szeme szinte feketének látszott.

– Ilyen korán lelépsz, ráadásul egyedül? – húzta fel Hunter az egyik szemöldökét. – Ez nem vall rád.

Lottie pontosan tudta, mire céloz a férfi, és minden igyekezete ellenére elvörösödött. Biztos Hunter is hallotta azokat a rohadt pletykákat.

– Haza kell mennem – motyogta Lottie. – Nem mintha bármi közöd lenne hozzá.

– Miért, Hamupipőke, talán éjfél után tökké változik a hintód?

– Nem, hanem patkánnyá a kocsisom.

Egy pillanatig némán meredtek egymásra, a hűvös levegő mint ha felforrósodott volna a feszültségtől körülöttük, aztán Hunter még egy utolsót szívott a cigijéből, elnyomta a csikket, és elegáns mozdulattal a kukába hajította.

– Jobban teszed, ha fogsz egy taxit. Nem látok itt senkit, aki szívesen fuvarozna. Biztos megkopott a vonzerőd – jegyezte meg hűvösen. Vetett Lottie-ra egy utolsó, megvető pillantást, aztán visszament a Black Catbe.

Lottie némán bámulta a becsukódó ajtót, forrt benne a harag, és előntötte a kimerültség. A szemben lévő épületre pillantott, aminek szürke kőből kirakott fala a sötétben még a szokásosnál is komorabbnak látszott. Az Edinburghi Krónikák szerkesztősége. Egyre vonzóbbnak tűnt, hogy az irodai kanapén aludjon, de gyorsan összeszedte magát. Mindjárt itt van január másodika, és ezt a rohadt napot a lakásában fogja tölteni, csokit zabálva, a Netflixen bámulva valami béna sorozatot, és közben nagyon sajnálja majd önmagát.

Tétova léptekkel elindult, átment a járdán, és elhaladt a szerkesztőséggel szomszédos rendőrkapitányság mellett, közben előtolultak a rossz emlékek. Felsőhajtott, és visszapillantott a Black Catre, ahol az újságírók rendszeresen együtt ittak a zsarukkal. Legalább az újévi bulin túl van, hála az égnek!

Rosszkedvűen baktatott a George Street felé. Egy örökkévalóságnak tűnt, mire odaért, pedig fél mérföldet sem kellett megtennie, de legalább hamar talált taxit. Az autó utasterében kellemesen meleg volt, Lottie hátrahajtotta a fejét, és hunyorogva nézte a kintről beszűrődő fényeket. A menetzaj egyre tompább, egyre ködösebb lett, egészen elzsongította...

Arra eszmélt, hogy a taxi a ház előtt áll, amiben lakást bérel, a sofőr pedig türelmetlenül szólongatja. Lottie a férfi kezébe nyomott némi pénzt, aztán félig csukott szemmel felbotladozott az első emeletre. Bénázott kicsit a kulccsal, de végül sikerült bejutnia az ajtón. Lerúgta a cipőjét, a hálóba szédelgett, és lecibálta magáról a ruhát. Az alváshoz használt trikót és nadrágot már félálomban vette magára, aztán bedőlt az ágyba. Még hallotta, ahogy a Szent Egyed katedrális harangjai elütik az éjfélt, majd jött a képszakadás.

A zaj furán idegennek tűnt, mintha egy álomból szivárgott volna át a valóságba. Lottie feje sajgott, nyögve az arcára szorította a kezét, aztán kilesett az ujjai közül. Pillantása a napraforgókkal díszített párnára és takaróra esett, mindkettő csinosan összehajtogatva hevert a matracon. Lottie karácsonyra kapta őket, a szokásos tapintatlan ajándék az anyjától. Jövőre vajon mit vesz? Egy hatszemélyes étkezésletet? Vagy befizeti egy társkereső irodába? Esetleg egy spermabankba?! Lottie bármelyiket elképzelhetőnek tartotta.

Nyögve hasra fordult, egészen a füléig rántotta a takarót, és már majdnem álomba merült, amikor újra felharsant a zöreje. Ki a fene húzogat bútorokat január másodikán?! Ez még munkaszüneti

nap Skóciában, épp ezért időzítették az újévi bulit előző estére. Hogy legyen idő kipihenni a mámort. De ilyen zajban pihenni pont nem lehet.

– Basszus! – csattant fel Lottie, aztán feltápászkodott, az ajtóhoz támolygott, és kipislogott a folyosóra.

A lehangolóan barna szőnyeggel borított előtér teljesen üres volt, a szomszédos lakás ajtaján azonban férfihang szűrődött ki. Mi a fene?! Ki lehet ilyenkor Mirandánál? Lottie azonnal maga előtt látta mindig tip-top, kiskosztümös szomszédját. Aztán arra gondolt, hogy az utóbbi hetekben Miranda biztos azért érkezett sokszor későn haza, mert megismerkedett valakivel. Vajon ki lehet a pasi?

Lottie kíváncsisága erősebbnek bizonyult másnaposságánál. Közelebb óvakodott, fülét a vajszínűre mázolt fára szorította, és próbálta kivenni a szavakat, aztán... aztán az a hülye ajtó váratlanul kinyílt, Lottie pedig az egyensúlyát elvesztve bezuhant a nyíláson, és nekiütközött egy kemény mellkasnak.

– Au! – jajdult fel, mire felharsant egy ingerült, túlságosan is ismerős hang.

– Kelsey?!

Lottie vállát megragadta két lapátkéz, és nem túl gyengéden visszatolta őt egyenesbe.

– Hunter? – Lottie felpislogott a zsarura, aki még a szokásosnál is nagyobb darabnak tűnt, ahogy fölé tornyosult. Pizkosszőke haja ugyanolyan szélfúttan kócos volt, mint mindig, és jól látszott vaskos nyakának oldalán a pók formájú tetoválás. Lottie megbor-zongott; utálta a pókokat. Miranda Hunterrel jött volna össze? Á, biztos nem! A szomszédja nem bukott a nagydarab, tetovált bunkókra, ő inkább az öltönyös, kifinomult fickókat szerette. Na meg Hunter sem lenne talpig fegyverben, ha most kelt volna az ágyból. – Mit keresel itt? – nézett Lottie a férfi jeges tekintetébe.

– Ezt én is kérdezhetném tőled – jegyezte meg Hunter mogorván. – Miért hallgatózol?

Lottie elegánsan átsiklott a hallgatózás felett, és a szomszédos lakásra mutatott.

– A zajra ébredtem, amit csaptatok.

– Higgyem el, hogy épp ebben a házban laksz?

– Szerinted ilyen göncben kimennék az utcára? – bökött Lottie az állával piros trikójára és ugyanolyan színű pizsamaalsójára, amik ugyan rettenetesen mutattak vörös hajával, de hát alvásnál ki a fene törődik a divattal?!

Hunter pillantása lekúszott a pólón vigyorgó macskára, amittől Lottie karja akaratlanul is lúdbőrözni kezdett.

– Most már elhiszed, hogy a szomszédban lakom? – szegte fel dacosan az állát.

Hunter fintorogva elkapta a tekintetét.

– Tegyük fel, hogy itt laksz – ismerte el kelletlenül. – Mit keresel a szomszédod ajtaja előtt?

– Mit keres a rendőrség Mirandánál?

Lottie bekukucskált Hunter válla mellett a lakásba, és meglátott egy fickót a helyszínelők szokásos, fekete egyenruhájában, Miranda viszont nem volt sehol. Mi a franc történhetett? A helyszínelőket csak akkor küldik ki, ha komoly a helyzet. Lottie gerince mentén végigfutott a borzongás, és próbált tovább nézelődni, hátha meglát még valamit, de Hunter arrébb húzódott, és eltakarta a kilátást.

– Ahhoz semmi közöd! – mordult fel. – Egyébként jól ismered Miss Bakert?

– Nem vagyunk öribarik, ha arra gondolsz. Három éve költözött ide, néha beszélünk, és mint látod, a falak roppant vékonyak, minden zaj átszűrődik.

– És tegnap hallottál valamit a szomszédból?

– Mit kellett volna hallanom?

– Bármilyen zajt. Vagy valamit, ami szokatlannak tűnt.

Lottie egy pillanatra elgondolkozott, de nem sok mindent tudott felidézni az előző éjszakáról. Legalábbis abból az öt percből, amikor ébren volt.

– Nem hallottam semmit – válaszolta, közben azon tűnődött, mégis mi ez az egész.

– Mikor láttad utoljára Miss Bakert?

Hunter nekidőlt az ajtófélfának, és karba fonta a kezét. Lottie egy pillanatig bámulta széles vállát, amin megfeszült a fekete dzseki, aztán észbe kapott, és elfordította a tekintetét. Közben figyelmeztetnie kellett magát, hogy neki sem jönnek be a nagydarab, tetovált bunkók, akárcsak Mirandának.

– Pár napja – nézett fel Hunter barátságtalan arcába –, valamikor a hét elején.

– Azt tudod, hol húzná meg magát, ha el szeretne tűnni egy időre?

– Eltűnni?

– Igen, hová menne? A családjához? Egy barátnőjéhez? Csak tudod, kivel van jóban – magyarázta türelmetlenül Hunter, de Lottie megmakacsolta magát.

– Válaszolok, ha elmondod, mi történt!

– Ne szórakozz velem, Kelsey! – csattant fel Hunter. Lottie-ra meredt, és a szeme a szokottnál is jobban emlékeztetett egy jég-gé fagyott tóra.

– A szülei rég meghaltak, az öccséhez menne – vonta meg a vállát Lottie, és kényszerítette magát, hogy ne süsse le tekintetét. – Szóval, miért keresitek Mirandát?

– Az nem a te dolgod!

– Ez nem ér, Hunter! Én segítettem neked, igazán elárulhatnál valamit.

Hunter csak gúnyosan felvonta a szemöldökét, de nem felelt. Kilépett a lakásból, nyomatékosan becsukta maga mögött az ajtót, és a lépcső felé indult, de Lottie nagy merészen elé állt.

– Ugye rémlik, milyen kíváncsi tudok lenni? Ha elmondod most, akkor nem járok a nyakadra később – villantott a férfira egy mosolyt, bár abban a másodpercben, amikor megtette, rájött, mekkora hibát követett el.

Hunter megtorpant, és fenyegetően összeszorította a száját. Lottie nyaka megfeszült, ahogy felnézett rá, közben morcosan megállapította, milyen igazságtalan, amikor valaki ennyire magasra nő, mint Hunter. Elég egy grimasz, meg egy karba font kéz, hogy ijesztőnek látsszon, a tetkók és a vikingszerű vonások csak a ráadás. Lottie azonban nem volt hajlandó megrémülni.

– Mint mondtam, ez rohadtul nem a te dolgod! – csattant fel Hunter. – Ennek az ügynek még távolról sincs semmi köze a kultúra rovathoz. Szóval könnyen felnyomhatlak a főszerkesztődnél, ha szimatolsz. Jóval könnyebben, mint ősszel.

Lottie érezte, ahogy a düh elönti a testét, és szinte a csontjaiba mar, amikor arra a novemberi esetre gondolt. Meghalt a nemzeti galéria kurátora, öngyilkosságnak tűnt, de a körülmények tisztázatlanok voltak, így a rendőrség nyomozást indított. Lottie úgy gondolta, hogy egy kurátor halála még épp belefér a kultúra rovatba, és legalább nem egy újabb unalmas kiállításról vagy koncertről kell írnia, így elkezdett anyagot gyűjteni. Hunter azonban egyszerűen bement az Edinburghi Krónikák főszerkesztőjéhez. Rejtély, hogy mi történt a négy fal között, de amikor a két férfi előkerült, süttött róluk a komor egyetértés, Lottie-t pedig azonnal levették az ügyről.

– Mondd csak, Hunter – sziszegte mérgesen –, te minden újságíróat ennyire utálsz?

– Csak azokat, akik mindent leszarva átgázolnak másokon.

– Nem is ismeresz! Azt se tudod, milyen vagyok!

– Pontosan tudom, milyen vagy. – Hunter közelebb lépett, mire Lottie háta borsódzni kezdett. Volt egy olyan érzése, hogy Hunter ugyanolyan kegyetlen, mint némelyik bűnöző, akit üldöz, csak épp a törvény az ő oldalán áll. – És utoljára szólok, hogy tartsd távol magad a nyomozásomtól!

– Elég béna újságíró lennék, ha ennyivel meg lehetne félemlíteni – felelte Lottie dacosan.

– Meg ne halljam – mordult fel Hunter –, hogy bemész Miranda Baker lakásába, se azt, hogy faggatod a többi rendőrt!

– Nem fogod meghallani.

– Kelsey! – mennydörögte Hunter. – Nem vicceltem, maradj ki ebből, különben nemcsak a főnöködnél panaszollak be, de le is csukatlak a nyomozás akadályozása miatt!

Lottie nem tudott ellenállni a magas labdának; elmosolyodott, és előrenyújtotta a csuklóját.

– Hol az a bilincs? Nem látom.

Hunter arca csúnya, vörös színt öltött, és Lottie attól tartott, menten lekever neki egy pofont, de a férfi csak még közelebb hajolt hozzá.

– Vigyázz – sziszegte –, velem nem játszadozhatsz úgy, mint a főnököddel!

Hát tényleg hallotta a pletykákat! Lottie arcát elöntötte a forráság, de azért sikerült kinyögnie a választ.

– Helyes, mert semmi kedvem játszadozni veled.

– Nincs, mi? – gúnyolódott Hunter. – Mert te csak azzal játszadozol, akitől előnyt remélhetsz.

Hunter tekintetéből sütött az utálat, Lottie torkát pedig a szokásosnál is jobban kaparta a szégyen, képtelen volt kinyögni bármit is. Aztán a pasas szó nélkül sarkon fordult, és leiramodott a lépcsőn; vágató léptei még sokáig visszhangoztak a néptelen folyosón.

Lottie lejjebb húzta trikóját a derekán, közben megremegtek az ujjai. Sosem fogja lemosni magáról, hogy viszonya volt a nős főnökével, ezt tisztábban érezte, mint valaha. Az teljesen mindegy, hogy Aleister azt állította, a házassága romokban hever, így is mindenki őt tartotta ribancnak. Ráadásul törtető ribancnak. Mert persze azt gondolták, csak amiatt feküdt le Aleisterrel, hogy a férfi visszahelyezze a bűnügyi rovatához. Magyarázkodni felesleges lett volna, Lottie inkább nem szólt egy szót sem, hagyta, hogy mindenki azt higgyen, amit akar. Ettől azonban még rohadatul fájtak a gúnyos megjegyzések.

De most nincs idő az önsajnálatra! Elhessegette Hunter megvető pillantásának emlékét, és inkább Mirandára koncentrált. Vajon hova tűnhetett, és miért ment el? És ami a legérdekesebb, miért keresi a rendőrség? Lehet, hogy elkövetett valamit...? Á, biztosan nem! Miranda ahhoz túlságosan mintapolgár. Az utóbbi időben ugyan kicsit furcsa volt, de az éjszakai kimaradások meg a hétvégi utak azért messze nem jelentik azt, hogy törvényt szegett.

A másnaposság köde oszlani kezdett, és Lottie szokásos kíváncsisága újult erővel lángolt fel. Elhatározta, hogy kihasználja az ünnepnapot arra, hogy kicsit körbeszaglásszon. Talán ez az újabb esélye arra, hogy kitörjön a kultúra rovatból.

Elmosolyodott, és arra gondolt, hogy mégsem lesz olyan szar ez a mai nap – a harmincadik születésnapja –, mint ahogy hitte.

